

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.*

Laat uw licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.

MATTHEUS 5 : 17.

No. 19. 1 October.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.	6e Jaargang 1901.
------------------------------	---	------------------------------------

De verheven bestemming van den mensch.

Eene Redevoering gehouden in het wijkvergadering gebouw te Millcreek, Zoud-Meer-Graafschap, Utah, door president Lorenzo Snow.

Broeders en Zusters, uwe Bisschop wenschte dat ik voor een korten tijd tot U zou spreken en ik neem genoegen dien wensch te vervullen. Het is meer dan zestig jaren geleden dat ik voor het eerst Joseph Smith, den profeet des Heeren zag. Hij was omtrent drie mijlen van de plaats waar ik geboren en opgevoed was. Hij stond bij den ingang van een priefel, en sprak tot een vergadering van ongeveer 250 personen. Ik was toen ongeveer achttien jaren oud. Ik had iets gehoord aangaande een Mormoon-schen profeet en had een zekere nieuwsgierigheid om hem te zien en voor mij zelve te oordeelen, want men geloofde algemeen dat hij een valsche profeet was. Mijne moeder en twee zusters (een van hen zijnde Eliza R. Snow) namen de beginselen van het Mormonisme aan en werden gedoopt. Te dien tijd waarvan ik spreek was Jozeph Smith niet wat men noemt een welsprekende of talentvolle spreker. Hij gaf een eenvoudig getuigenis van hetgeen de Heer hem getoond had aangaande de bedeeeling van het Evangelie, hetwelk hem was toevertrouwd en van de autoriteit welke hij bezat. En terwijl ik hem bezag en luisterde, overleide ik bij mij zelf dat een man gevende zulk een wondervolle getuigenis en hebbende een blik en houding als hij bezat, moeielijk eene valsche profeet kon zijn. Het scheen mij dat hij niet bedrogen kon zijn, en als hij een bedrieger was, dan deed hij dit met volle kennis, want toen hij getuigde dat hij in conversatie was geweest met Jezus den Zoon van God en persoonlijk met Hem gesproken had, evenals Mozes, zooals geschreven is, gesproken

met God op den berg Sinaï, en de stem des Vaders gehoord had, zeide hij hen iets wat hij wist dat valsch of positief de waarheid was.

In dien tijd was ik niet wat men noemt een godsdiensstige-jongeling, doch was geïnteresseerd met hetgeen ik daar hoorde. Nochtans, zeer veel bezigheden hebbende in andere richtingen, ging het eenigermate uit mijn gedachten. Ongeveer twee jaren later, dwongen zaken mij naar Kirtland te gaan, mijne twee zusters waren daar reeds eenigen tijd geweest en het was bij hen dat ik mijn verblijf nam. Daar werd ik volmaakt bekend met Jozeph Smith; den profeet, zat met hen aan tafel en had vele conversaties met hen, ook werd ik eenigermate intiem met zijnen vader. De eerste maal dat Ik vader Smith zag was hij bezig met het houden van een patriarchale zegening vergadering, alwaar twaalf of veertien personen tegenwoordig waren. Toen was ik zoekende of er eenige waarheid in het Mormonisme was. Ik had nooit iets bovennatuurlijksch ondervonden, niet met de minste exeptie. Ik wist niet of iets bovennatuurlijks ooit aan den mensch getoond was. Ik had de Methodisten en Presbyterianen hun ondervinding hooren verhalen, doch ik dacht dat al wat zij zeider, ik toeschrijven kon aan dingen welke door de natuur veroorzaakt werden. Het was moeielijk voor mij, overtuigd te worden dat er zulke buitengewone manifestaties welke ik hoorde verhalen plaats hadden, toen ik den Tempel bezocht, en luisterde naar de getuigenissen van personen en de getuigenissen hoorde van de buitengewone voorvallen welke de Heere hun getoond had. Sprekende met Jozeph Smith, en zijnde met hem en zijnen vader, kon ik niet anders, dan gelooven dat er iets meer dan „gewoon” was in datgeen wat men „Mormonisme” noemt

In deze vergadering welke vader Smith hield, luisterde ik met de grootste verwondering. Hij maakte hen bekend met hun maagschap en afstamming, en zeide andere dingen aan de Broeders en Zusters van welke ik niet kon gelooven dat hij iets af wist tenzij de Geest het hem bekend maakte: nadat de vergadering geëindigd was, werd ik bij hem geïntroduceerd, en in den loop van onze conversatie zeide hij, wel Broeder Snow (hij noemde mij Broeder alhoewel ik nog niet gedoopt was en niet wist of ik het ooit zijn zou) kwelt u zelve niet, ik heb ontdekt dat gij trachtende zijt de beginselen van het Mormonisme te verstaan. Ik antwoordde Hem dat dit hetgene was wat ik op het oog had. Wel zeide hij kwelt u zelve niet, maar bid tot den Heer en stel uzelve tevreden, studeer over deze zaak, vergelijk de Schriften met hetgeen wij leeren en spreekt er over met de Broeders met wie gij bekend zijt en gij zult overtuigd worden dat Mormonisme uit God is en gij zult gedoopt worden, en groot worden, ja hooger als u hoopt te zijn. Ja zoo groot als God zelf, en u kunt niets meer wenschen. Natuurlijk een uitdrukking als deze kon ik niet begrijpen. Ik dacht het wondervol te zijn, een man welke voor geeft te zijn wat hij beweerde, zoo iets te zeggen. Iedereen welke oude vader Smith zag, zooals hij toen verscheen, en gelezen had

aangaande vader Abraham in de Schriften, zou geleid worden te gelooven dat hij veel op hem gelceek, tenminste dat was wat ik dacht. Ik geloof niet dat onder de Heiligen iemand meer bemind was als vader Smith. En wanneer iemand ernstig ziek was werd vader Smith geroepen zoowel bij nacht of bij dag. Hij was braver en edelmoediger als ik ooit iemand gezien heb.

Op een Zondag stond de Profeet Joseph op in de predikstoel voor het sluiten der vergadering en zeide: „een jongeling met name Lorenzo Snow wenschte gedoopt te worden en Broeder Boynton (welke toen een der twaalf Apostelen was) zal hem doopen“. Ik werd gedoopt in den stroom welke door Kirtland loopt; de handen werden mij opgelegd door Hyrum Smith en eenige anderen. Ik ontving geen bijzondere manifestatie op dien tijd, doch ik was overtuigd dat hetgeen ik gedaan had was wijsheid voor mij te doen onder de omstandigheden. Ik had de Schriften bestudeerd en was overtuigd dat het Evangelie zooals het onderwezen werd door de Heiligen der laatste dagen, overeenkomstig was met hetgeen door den Zoon Gods en de Apostelen in vroegere dagen geleerd werd. Een vreedzame en goede geest kwam op mij, zooals ik nimmer te voren had ondervonden en ik gevoelde mij tevreden over de opoffering welke ik gemaakt had. Sedert dien tijd heb ik mij geschaamd om het opofferingen te noemen, maar in dien tijd was het eene opoffering voor mij, omdat ik kon zien dat het mijn toekomst zou veranderen, en al mijn vooruitzichten en streven zou verweesten en een teleurstelling zijn voor mijn familie en vrienden.

Bijna twee weken na dien tijd zeide Ouderling Sherwood (op dien tijd een rechterhand van den profeet Joseph) tot mij: „Brother Snow hebt gij den Heiligen Geest ontvangen sinds gij gedoopt zijt?“ Die vraag sloeg mij met verslagenheid. Het feit was, dat terwijl ik alles ontvangen had wat misschien noodig was, ik nimmer had ontvangen, wat ik verwacht had; en terwijl Broeder Sherwood mij deze vraag stelde, gevoelde ik ontevredenheid, niet met hetgeen ik gedaan had, doch met mijzelven; met dit gevoel ging ik terug tot de plaats waar ik gewoon was mijne gebeden aan den Heer op te offeren.

Ik knielde neder onder de schaduw van een boom en op eens hoorde ik een gedruisch boven mijn hoofd, gelijk een geritsel van een zijden kled, en de geest en kracht des Heeren daalden op mij neder, hetwelk nimmer uit mijn gedachten zal gaan, zoolang als mijn geheugen bestaat. Het kwam op mij neder en omgaf mijn geheel en ik verkreeg een volmaakte kennis dat er een God was en dat Jezus, welke op Golgotha stierf, Zijn Zoon was, en dat Joseph Smith de autoriteit bezat, welke hij beweerde te bezitten. De tevredenheid en de glorie van deze manifestatie of bekendmaking kan in geen taal uitgesproken worden. Ik keerde terug naar mijn verblijf en nu kon ik aan de wereld getuigen, dat ik door positieve kennis wist dat het Evangelie van den Zoon Gods hersteld was, en dat Joseph Smith een dienstknecht van God was en geautoriseerd om in Zijnen naam te spreken; juist als

in de dagen van Noach. Ik herinner mij niet of ik ooit te voren deze gebeurtenis in een publieke vergadering verhaald heb zooals ik het nu aan u mededeel, doch ik gevoelde van de opmerking gemaakt door Broeder Winter, dat het eene goede gelegenheid voor mij zoude zijn, om te getuigen, ten opzichte van mijne eerste ondervindingen in verband met het Heilige Evangelie. Ik heb deze waarheden met een open hart ontvangen en was gedrongen er niet mede te rusten, Ik bezocht toen de hooge school in den Tempel te Kirtland, en bereidde mijzelve voor de een of andere universiteit voor. Een professor met name Haws was onze onderwijzer en President Woodruff en andere broederen bezochten dezelfde school. Ik begon mij echter in gedachten te kwellen of het, nadat ik zulk eene wondervolle kennis had ontvangen, wel recht van mij was om dienaangaande niet te getuigen.

Jonge mannen welke uitgezonden waren, keerden terug van hunne zendingen en getuigden van de zegeningen welke hun ten deel waren gevallen, gedurende hunne tochten en reizen zonder male noch buidel, in Ohio en andere plaatsen, en ik begon te denken dat inplaats van mijzelven voor te bereiden voor een Universiteit in de oostelijke staten, ik zou moeten beginnen te getuigen van de dingen waarvan de Heere mij zoo'n rijke kennis had geschonken te getuigen. Tegelijkertijd had ik niet veel idee om mijn vooruitzichten van een goede opvoeding op te geven, welke ik zoolang in mijn gedachten had, want toen had ik de gelegenheid en de middelen om het te volbrengen. Ik besloot om raad te vragen aan President Rigdon, die de eerste Raadgever was van Joseph Smith, daar ik met hem bekend was vóór ik mij met de Mormonen vereenigde, toen hij een Campbeliet was en kwam prediken in de buurt waar mijn vader woonde. Ik vertelde hem wat ik wenschte en hij zeide: Broeder Snow, ik zou niemand zulk een raad geven als ik aan u gevoel te moeten geven onder de omstandigheden. Als ik in uw plaats was zoude ik in mijn voornemen voort gaan om een goede geleerdheid te verkrijgen. Dat was juist hetgene wat ik hem wenschte te zeggen, en het verheugde mij zeer. Ik was voor een tijd tevreden, doch in het winterjaargetij toen ik die jonge ouderlingen hoorde getuigen van hun succes in de prediking van het Evangelie, begon ik er steeds meer over te denken. De Heere had mij een kennis geschonken dat Hij op deze aarde zou komen, en dat er een voorbereiding moest plaats hebben; Hij had mij meer gegeven dan ik had gevraagd. Want de doop des Heiligen Geestes welke ik had ontvangen en de kennis welke ik toen ontving, was voor mij meer overtuigend dan de doop in het koude water; en gevoelde dus dat er eene verantwoording op mij rustte en sloot dus mijne boeken, legde mijn latijn en grieksch op zij; en heb ze sedert dien tijd niet meer gezien. Ik ging heen zonder male en buidel, doch onder die omstandigheden was dit een van de grootste opofferingen welke ik ooit gemaakt had. Ik was niet gewoon om onafhankelijk te zijn van iedereen voor voedsel of schuilplaats. Want indien ik voor

dien tijd somtijds naar de eene of andere plaats ging, voorzag mijn vader mij van overvloed van geld voor vertering en uitgaan. En nu uit te gaan en te vragen voor een weinig te eten er voor een plaats, waar ik mijn hoofd kan nederleggen, was een zware beproeving voor mij. Het was zoo geheel verschillend van mijne opvoeding.

Wordt vervolgd.

„Hij zal omkomen”.

Door Ouderling Geo Reynolds. (*Uit het Engelsch door Ienke Kooijman*).

Vervolg en slot van bladzij 278.

Maximiliaan's laatste woorden waren: „Arme Charlotta!”*. En wel mocht hij zeggen „Arme Charlotta”.* Treurig is sedert dien tijd hare geschiedenis geweest Als de Franschen haar echtgenoot verlieten, en zij bevond, dat hare pogingen om hem hulp te verzekeren van andere Europeesche hoven, tevergeefs waren, begon haar verstand haar te begeven en het nieuws van zijn dood voleindigde het werk. Voor bijna een derde deel eener eeuw is zij van haar verstand beroofd geweest, een kinderlooze weduwe, opgesloten binnen de muren van een kasteel, de verlossende hand afwachtede van den lang vertraagden engel des doods.

En wat werd van Napoleon en zijne vrouw? Zij, die eens geacht werd de schoonste vrouw te zijn in Europa. Weinig jaren na zijn onoordeelkundige poging om een Keizerrijk te stichten op Amerikaanschen grond, trad hij lichtvaardig in een verschrikkelijke oorlog met Duitschland (1870). De uitkomsten zijn ons bekend; hij werd verslagen, de vijanden overstroomden zijn land, namen zijn hoofdstad in en dwongen een vernederenden vrede. Napoleon werd gevangen gemaakt en in Frankrijk werd een republiek opgericht inplaats van het Keizerrijk, waarover hij geregeerd had. Hij stierf in 1872, als een banneling in Engeland. Zijn eenige zoon ging in den oorlog tegen de wilden, als een soldaat in de legers van het land, dat het toevluchtsoord zijns vaders had blijken te zijn. In het ver-af Zuid-Afrika werd hij gedood door de hand der Zoeloes (1879). De eens zoo schoone Eugenia, verpletterd door haar verdriet, een wrak door ziekte en lijden, evenals Charlotta, leeft nog, de eenige vertegenwoordigster der familie. Werd ooit een profetie meer verschrikkelijk, meer volkomen vervuld? Zij zijn omgekomen, met wortel en tak; hunne namen zijn uitgewischt, hunne geslachten hebben opgehouden.

* *Geboren als een prinses, en opgevoed een kroon te dragen, heeft zij thans, ofschoon Charlotta slechts negen en vijftig jaren leefde, drie en dertig daarvan doorgebracht binnen de muren van een gesticht voor krankzinnigen. Met haar zeventiende jaar gehuwd, koningin op vier en twintig- en waanzinnige op zes en twintig jarigen leeftijd, was zij beroofd van vader, echtgenoot, Keizerrijk en verstand in de korte tijdruimte van achttien maanden, en vervolgens door de ironie van het lot voor immer verbannen uit de menschelijke herinnering. Charlotte's loopbaan was bijna kinematografisch in de snelheid van zijn veranderingen — veelbelovend in zijn aanvang, heertijk in zijn opkomst, zielroerend, dramatisch en tragisch in zijn verval en ondergang.*

Maar is dit alles? Wat werd van Maximiliaan's familie? Sophie de moeder van Frans Josef en Maximiliaan was een prinses van het huis van Beieren, en Elisabeth was des eersten vrouw; en met verschrikkelijke zwaarte en bij herhaling zijn de slagen gevallen op dien monarch en zijn Beiersche maagschap. Hij zelf de bestuurder van een verdeeld huis, snel afbrokkelende door de vijandschappen van de verschillende geslachten, waaruit het is samengesteld, is verslagen in iederen oorlog, waarin hij zich begaf met zijn naburen. Zijn eenige zoon, de troonopvolger, de kroonprins Rudolf, stierf een geweldigen dood (Januari 1889), waarvan de bijzonderheden geheim gehouden worden. Het wordt officieel gezegd dat hij zelfmoord pleegde, maar het verhaal loopt, dat hij gedood werd door een edelman, wiens vrouw vroeger een bijzit van den Prins was geweest en aan wien Rudolf nog immer zijn aandacht schonk. De echtgenoot wordt gezegd ook zijn vrouw gedood te hebben en daarna zichzelf. Dus, evenals Maximiliaan en Napoleon is Frans Josef zonder een zoon en erfgenaam tot den troon gelaten. Wederom de vrouw van Keizer Frans Josef, de Keizerin Elisabeth, werd zonder aanleiding vermoord te Genève, Zwitserland, in October 1898, door een Anarchist. Hare zuster Sophie, Hertogin van Alançon, verbrandde levend in dat verschrikkelijke vuur (Mei 1897) in een liefdadigheidsbazar in Parijs, toen zoovele dames van de Europeesche adelijkheid een vreeselijken dood vonden. De Aartshertogin Mathilde, een andere zuster, liet zorgeloos een brandende lucifer op haar kleeding vallen en verbrandde eveneens levend. Koning Lodewijk II van Beieren werd krankzinnig en verdronk zichzelf. Graaf Lodewijk van Trani, Prins van Sicilië, pleegde zelfmoord. De Aartshertog Johan van Tuscany, verwierp het Koning-schap en ging op zee verloren.* De Aartshertog Wilhelm stierf tenge-

* *De Aartshertog Johan Salvator van Tuscany, een neef van den Keizer Frans Josef, werd verliefd op een actrice en zangeres, Ludeilla Hubel, welke hij trouwde in spijt van alle tegenstand der familie, terzelfder tijd afstand doende van al zijn rechten voorrechten en rang en den naam van Orth aannemende, naar een zijner kasteelen. Dit romantische huwelijk werd in 't geheim gevierd, maar op een volkomen wettige wijze in Londen gesloten. Johan Orth kocht vervolgens in 1891 een prachtig schip, hetwelk hij heruoemde met den naam Santa Margarita; en zoo bezorgd was hij om er tegen te waken dat het vaartuig herkend zou worden, dat hij alle teekeningen en fotografien ervan aan hem deed ter hand stellen en deze verbrandde hij met zijn eigen handen; daarenboven liet hij alle portretten van zichzelf en van zijn vrouw opkopen en deze werden eveneens vernield. Kortelijks daarna zelden de ex-Aartshertog en zijn vrouw zeil naar Zuid-Amerika, en het vaartuig werd behoortlijk bericht in Monte Video te zijn aangekomen, en vertrok met onbekende bestemming. Maar sedert dat oogenblik werd ieder spoor van het schip en van al'en aan boord ervan verloren, geen nieuws omtrent haar tot immer gehoord zijnde, ofschoon menig onderzoek gedaan is langs de kust op order van den Keizer van Oostenrijk en zijn gouvernement. Avonturiers en spoorzoekers zijn aan het werk geweest, daar het toch wel bekend is, dat Johann Orth over een kwart millioen pond sterling in specie (ruim drie millioen gulden) aan boord had; het wordt geloofd, dat hij van plan was een landgoed in Chili te koopen met het geld en zich daar neder te zetten, maar dat het vaartuig zonk ter hoog'e van Kaap Hoorn, gedurende een schrikwekkende storm, welke aan de kust woedde, kort nadat het schip vertrok. Van tijd tot tijd zijn sedert de meest ontzettende geruchten rondgestrooid omtrent het weer te voorschijn treden van den vermisten Prins; één ervan verhaalt,*

volge van kwetsuren, ontvangen door den val van een paard. De Aartshertog Ladislaus schoot zichzelf bij ongeluk dood, terwijl hij aan het jagen was. Was er immer een familie, waarop de ongelukken dikker en sneller vielen, dan op de onmiddellijke bloedverwanten van den man die overreed werd zichzelf tegen Gods woord te vestigen als Keizer van Mexico? De wonderbare vervulling van deze ééne voorspelling alleen, stempelt het Boek van Mormon als goddelijk, want de profetie werd geuit in den naam des Heeren, en Hij heeft het 't meest wonderbaar doen vervullen.

Palestina verlost wordende.

Volgens de „*New-York Sun*”, worden voortdurend plannen ten uitvoer gebracht voor de geheele verlossing van het Heilige land, door de leiders van het Zionisme, die het tevens niet verborgen houden.

„Het is tijd”, zegt Prof. R. Gottheil, ter gelegenheid van het laatstleden in Londen gehouden Congres, „dat de natiën onze bedoeling verstaan zullen. Ons doel is om staps gewijzen Palestina te kolonizeeren. Wij staatkundige Zionisten wenschen een vrijdom van den Sultan, ons macht gevende om ons in het Heilige Land te vestigen, en wij vragen de Machten dit vrijdom goed te keuren en te beschermen“.

Het is zeer belangwekkend om waar te nemen hoever joodsche kolonisatie zich reeds in Palestina heeft uitgebreid. De Joden bezitten nu reeds zestig vierkante Eng. mijl in Judea, Galilea en Bashan, of één percent van de geheele oppervlakte van het land. Het land dat zij in bezit hebben is in nederzettingen verdeeld, welke zeer voorspoedig zijn.

De oudste nederzetting is Mikveh Israël, nabij Jaffa, hetwelk 600 acres (247,086 acres is een vierkante kilometer) beslaat. Het heeft een landbouwkundige school met honderd leerlingen en is toegerust met Amerikaansche landbouwgereedschappen van de nieuwste samenstelling. Eenige mijlen van deze kolonie verwijderd bevindt zich een andere, Rishon Zion, dewelke 2.000 acres beslaat en ongeveer 500 inwoners bezit. Hun hoofdbezigheid is de aankweeking van zijdewormen. Zij hebben een school, een synagoge, en een leesbibliotheek en een fabriek met electrische verlichting.

Dan is er een andere kolonie Wadi-el-Hannin genaamd, met 670 kolonisten. Zij zijn hoofdzakelijk wijngaardeniers. Andere koloniën zijn Rehobath bestaande uit 2.500 acres met 250 kolonisten; Ekron, met 1,000 acres; de 250 nederzitters van deze kolonie kweeken tarwe, vrucht- en olijfboomen en zijdenwormen; Gadrach hetwelk 900 acres heeft; Artuf gelegen aan den voet van het Judea gebergte, met twintig familiën, terwijl Kastinia, in Philistië, Oost van Ashdod, 120 familiën van Bessarabische joden in hun levensonderhoud voorziet.

dat hij een der leiders van den Chiliaanschen opstand geweest is, zijne schatten verdeeld hebbende onder zijn scheepsvolk, zijn schip verbrande, landde aan een eenzame kust, enz. Zijn eigen moeder, die in 1899 stierf op het kasteel Orth, geloofde haar zoon levend, zelfs tot het laatste uur, en verwachtte zijn terugkeer.

Een van de meer belangrijke nederzettingen is Petakh Tikveh, met 3.500 acres en 750 inwoners, welke sinaasappelen, meloenen en bloemen kweeken. Dat zorgvuldige bebouwing van het land zelf in staat is om ongezonde gedeelten, welke vele slachtoffers van ziekten gehad heeft, bewoonbaar kan maken is bewezen in het geval van El Heiderah, een kolonie door Russische joden bewoond. Toen zij daar voor het eerst aankwamen waren 700 acres van hunne kolonie moerassige poelen en tengevolge daarvan bedreigden typhus en moeraskoortsen het succes van de onderneming.

Baron Rothschild, als hij dezen staat van zaken vernam, heeft deze moerassen doen droog maken en 50.000 eucalyptusboomen doen planten en in den tegenwoordige tijd is de gezondheid der kolonisten niet in gevaar.

Deze zijn slechts eenige van de Joodsche nederzettingen welke thans in dat land bloeien. In deze koloniën is het lokale gouvernement in een commissie gevestigd, welke in een jaarlijksche vergadering verkozen wordt. Daar zijn geen gerechtshoven en alle grieven worden door de commissie geregeld. Het wordt gezegd dat hun beslissing, immer gehoorzaamd wordt, want de commissie beheerscht den geheelen watertoevoer. Een tegenwerkend lid van de kolonie wordt tot gehoorzaamheid gebracht door het afsluiten van zijn toegewezen deel water. Wanneer een geval voorkomt waarmede de commissie niet wenscht te handelen op eigen verantwoordelijkheid, zoo wordt een vergadering van al de kolonisten belegd, en de beschuldigde wordt een verblijfplaats onder hen ontzegd, indien hij schuldig wordt bevonden. Zij hebben een bereden politie in wit gekleed en met magazijn-geweer gewapend.

De kolonisatie van Palestina dagteekent reeds van voor de Zionistische beweging, doch deze laatste heeft het een machtigen stoot gegeven en ofschoon de Turksche Sultan eenmaal een verbod uitvaardigde, hetwelk verbood dat een buitenlandsche Hebreër voor een zekere lengte van tijd in het land mocht verblijven, zoo vinden diegenen welke zich wenschen te vestigen een weg om zulks te doen. Dit denkbeeld verspreidt zich. Het wordt populair. Het schijnt dat de tijd komende is voor de verlossing van Palestina. Het is een best land en bijzonder geschikt voor verdediging. En indien het eenmaal in het bezit is van een dapper volk, zoo kan het in bezit worden gehouden tegenover een groot leger hetzij dit te land of ter zee nadert.

Des. News.

Ontslag en Benoemingen.

Ouderling J. Meibos Hzn. is van zijn werkzaamheden in Dordrecht ontslagen en geroepen in Rotterdam werkzaam te zijn.

Ouderling R. W. Eardley is van zijn werkzaamheden in Rotterdam ontslagen en geroepen in Dordrecht zijn arbeid voort te zetten.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

SYLVESTER Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

De Roeping der Zendelingen.

Tot ons genoegen kunnen wij onze lezers, en in het bijzonder de Zendelingen arbeidende in dit gedeelte van den wijngaard des Heeren, een uittreksel van eenen brief van President Lorenzo Snow aan Apostel Lyman, President der Europeesche Zending, aanbieden. Deze mededeeling is in de „*Millennial Star*” verschenen, en is van groot gewicht voor allen die uitgezonden zijn om de blijde tijdingen te verkondigen:

De Apostel Johannes in zijne dagen schreef: „Wij weten dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben.” Deze liefde gewonnen in de harten der Zendelingen onzer Kerk voor de volken der aarde, die betrekkelijk vreemdelingen voor hen zijn, en in de harten der volken voor de Ouderlingen die hun de Evangelie-boodschap brengen, is in zich zelve getuigenis genoeg om het oprechte hart te overtuigen dat hare bron goddelijk is en dat God met ons is. Dit heilig gevoel in ons door den Heiligen Geest opgewekt, heeft ons alreeds als een geheel onderscheiden van de overige der menschelijke familie; en dit is het gevoel, dat nog de geheele wereld zal omwentelen en den ongeloofigen mensch overtuigen dat God niet alleen de Vader van ons allen is, maar dat wij Zijne vrienden en dienstknechten zijn. Ik heb zelfs nu blijdschap in het overdenken van de dagen mijner werkzaamheden als Zending. De gevoelens door deze eigenaardige ondervindingen voortgebracht, zijn een deel van mijn wezen geworden; en van den aard der dingen moeten zij niet alleen zoo voort blijven bestaan, maar zich uitbreiden en ontwikkelen totdat zij voldoening in niets minder dan de verlossing en zaligheid van het gausche huis onzes Vaders zullen vinden. De Ouderlingen werkende in den wijngaard zouden nimmer het feit uit het oog verliezen dat zij afgezanten des hemels zijn, boodschappers van goede en blijde tijdingen aan de volken die den Heere niet kennen en wier kennis van Hem niet verder kan strekken dan de geschiedenis van Hem in de Heilig Schrift verteld. Deze aard van kennis is niet genoegzaam iemand te behouden noch te verdoemen, zijnde louter gerucht van kennis gewonnen van overleveringen, ontoreikend zelfs in de raden en gerechten des menschen om schuld of onschuld vast te stellen, veel minder te behouden van de macht des boozen welke de wereld heden regeert.

Toen de Profeet Joseph Smith de eerste Ouderlingen tot een vreemd land uitzond, zag hij vooruit de ontvangst welke hun zou aangeboden worden, en hij zeide tot hen dat terwijl betrekkelijk

weynige hen als de dienstknechten van God zouden ontvangen, de meerderheid hen zou verwerpen, en weynig acht geven op hunne boodschap. Dit is het lot van de dienstknechten des Heeren van den beginne, en wij moeten tevreden zijn met de gevolgen van getrouwe werkzaamheden, zelfs indien maar weynigen door ons tot eene kennis der waarheid gebracht zijn. De Ouderlingen zouden niet ontmoedigd zijn. Zij zouden steeds in het oog hebben dat niemand komt tot den Zoon tenzij de Vader hem zal trekken; en daarom indien menschen den Geest des Vaders niet kunnen verwerven, zij de leeringen Zijns Zoons niet kunnen ontvangen, en dientengevolge kunnen zij geen deel-hebbers van het hemelsche woord met ons gemaakt worden. Ik hoop en bid dat geen Ouderling arbeidende onder uw presidentschap zich zoo ver zal vergeten om als een prooi van de verleidingen der wereld te vallen. Daar is maar een zekere weg om van dezelve vrij te zijn en dat is het kwade te vermijden, zelfs de schijn van kwaad. Verzoeken in eene of de anderen vorm zal hun aangeboden worden. Dit is de zaak van den vijand onzer zaligheid; maar het moet de zaak van den Ouderlingen van Israël zijn boven de verzoeken te rijzen, en ten einde dit gelukkig te doen moeten zij zich zelven van de wereld onbevlekt bewaren. En ik verlang hen door u te zeggen dat in zoo verre zij den geest hunner zending aankweeken en koesteren, en het belang hunner hooge roeping in Christus Jezus beseffen, en in den geest derzelve leven, zij zullen bekwaam zijn als leiders en zaligmakers van het volk te staan, op hen het licht des hemels terug doen schijnen en niet gelijk andere mannen zijn; maar indien zij het gebied des vijands overschrijden en deel nemen aan den geest der wereld, zij zullen hunne kracht verliezen en gelijk andere mannen worden, alleen in staat om naar huis terug te keeren, de droefheid van de gevallen te proeven, en te veroorzaken dat de harten hunner geliefden zouden treuren om hunne toestand. Zoo veel gezegd hebbende langs dezen weg van gedachte eindig ik door tot u en de getrouwe mannen arbeidende onder uw bestuur, te zeggen, dat in zoo verre zij den Heer in nederigheid voortdurend zullen zoeken, hebbende in het oog eenvoudiglijk Zijne eere en heerlijkheid, en verlangende in hunne harten de zaligheid van de zielen der menschen, en verrichtende alles dat zij kunnen om hunne zaligheid te weeg te brengen; zij zullen onuitsprekelijke vreugde in hunne werkzaamheden in het vleesch genieten en zullen in het einde deelgenooten met den Vader en den Zoon worden van dingen te groot en heerlijk voor menschen te aanschouwen of te beseffen. Dat God u allen moge zegenen en u steeds genade en sterkte geven volgens uwe behoefte, en u bekwaam in Zijne handen maken om Zijne rechtvaardigen wil te volbrengen, is onze oprechte begeerte en vurige bede.

Ik ben uw broeder en mede-dienstknecht,

LORENZO SNOW.

De Teekenen zullen volgen.

Het volgende is van eenen brief welken wij ontvaagen hebben, voegende een sterke getuigenis bij vele anderen van de krachten en gaven welke in de Kerk genoten zijn:

„U moet weten, Broeder, dat wij Onzen Hemelschen Vader te danken hebben dat Hij onze oogen heeft geopend, en ons heeft waardig geacht „hoewel wij het reeds lang door onzen twijfel moesten verbeurd hebben”, Zijne kracht in al Zijne volheid aan ons te openbaren, door mijne vrouw welke van af hare kinderjaren aan eene volgens alle doctoren ongeneeslijke maagziekte leed, met al de gevolgen derzelve; door het opleggen der handen en de bediening der zalving te doen herstellen.

Een ieder welke ons heeft leeren kennen in de jaren welke wij in het Evangelie zijn, weet in welken toestand mijne vrouw dikwijls verkeerde; een toestand, welke, in den laatsten tijd, nu zij op meer kritieken leeftijd was gekomen en het weerstandsvermogen verminderde, steeds verergerde, zoodat wij niets anders dan een duistere toekomst voor oogen zagen.

Meermalen was de zalving door verschillende Broeders Zendingen aan haar voltrokken, doch ons geloof in deze bediening was dan niet van dien aard, dat dit kon helpen. Wel hoorden wij dikwijls van genezingen verkregen door de zalving, doch in onze verblindheid was dit juist een reden te meer om ons te verbitteren daar wij alsdan dachten: „Het zijn altijd anderen die zoo iets te beurt vallen; waarom zien wij nooit de uitwerking van die dingen?” Steeds maar niet inziende dat het volle geloof in deze heilige bediening in de eerste plaats noodig was, wilde Onze Hemelsche Vader Zijne kracht aan ons toonen.

In 't begin der vorige maand kwam bij ons de gedachte nogmaals op de broeders te verzoeken mijne vrouw te zalven tot herstelling harer gezondheid, hetwelk deze volgaarne bewilligden, doch met het oog op haren toestand vond Br. van den Akker het beter dat het aan huis geschieden zoude, en wij, met de broeders alsmede het locale priesterschap, tot 12 uur den dag dier bediening zouden vasten. Het geschiedde alzoo, waarna mijne vrouw op den 16 Augustus door de Ouderlingen L. van den Akker en B. H. Robinson, voor het herstel harer gezondheid de handen werd opgelegd en gezalfd.

En thans gedurende de vier weken welke sedert dien tijd verloopēn zijn, hebben wij van af den beginne niet anders dan beterschap en wonderbaren vooruitgang kunnen waarnemen, en de hoop op volledig herstel en terugkeer der krachten neemt van dag tot dag toe. Zoodat wij aan de geheele wereld wel zouden willen bekend maken welk gezegend antwoord op ons eenvoudig kinderlijk geloof gevolgd is.

Ik zoude het thans een ieder wel willen toeroepen welke groote dingen Onze Hemelsche Vader doet, aan hen die Zijn Evangelie *in zijn geheel* aannemen, en dat zoo wij bidden en niet verhoord

worden, de schuld hoofdzakelijk bij ons zelven ligt, omdat wij niet nederig, geloovend, en vertrouwend zijn.

Ik heb het mijn plicht gerekend, Broeder, deze mijne groot getuigenis en dat mijner echtgenoot in zijn geheel voor u te plaatsen opdat indien u het goedvindt, hij in *de Ster* zoude kunnen komen tot stichting voor de Kerk in Nederland, en voor allen die haar zullen lezen.

Met de hoop dat Onze Hemelsche Vader ons aller getuigenis moge versterken en met ons moge zijn, zoo hoop ik te blijven, na vele groeten,

Uw broeder in het Evangelie,
J. JASPERS.

SCHAERBEEK, BRUSSEL.

Correspondentie.

Van Ouderling Jan Meibos Kzn. hebben wij een belangstellenden brief uit Ogden, Utah, U. S. A. ontvangen. Hij schrijft het volgende:

Geliefde Broeder!

Het was mij niet eerder mogelijk u te schrijven vanwege de drukte hier, maar ik zal een oogenblik nemen u te melden, dat wij allen in den besten welstand zijn overgekomen. Ik zelf heb mijne ouders in gezondheid ontmoet, en zooals te begrijpen is, waren wij allen zeer verblijd over het wederzien. Wij hebben een aangename reis gehad op zee en ook te land. Onze oogen hebben groote wonderen gezien; de meesten van ons geen berg ooit gezien hebbende, kunt u begrijpen waren allen verwonderd bij het aanschouwen van zulke reusachtige gevaarten van steen en andere bestanddeelen.

Mijn indruk van Zion tot nu toe is zeer goed. Ik kan begrijpen dat dit het Zion voor het volk van God is. Weest overtuigd, geliefde broeder, ik heb Zion gevonden en verheug mijzelf hier. Vanmorgen zijn wij naar de Zondagsschool geweest, er heerschte groote orde en er zijn mooie Zion's kinderen. Ik verheug mij mijzelven met hen te vereenigen. Wat is het een geluk wat Engelsch te kennen, alles te kunnen verstaan en met elkeen te kunnen spreken. Ik kan nu nog duidelijker als ooit te voren zien hoe nuttig het is Engelsch te leeren vóór men weggaat De beste groeten aan de Zendingen en Heiligen als u wil.

Zendingswerk in Zeeland.

Den 2en Aug. l.l. ontving ik mijn ontslag als Zending in de Groningsche Conferentie en werd ik aangewezen om nog een twee- of drie-tal weken mijn werkzaamheden als zending voort te zetten in de provincie Zeeland, reizende zonder buidel of male. Acht dagen daarna begaf ik mij naar mijn nieuw arbeidsveld en niet wetende

wat met mij zou geschieden, vestigde ik mijn gedachte op den Allerhoogste om mij een helper in alle omstandigheden te wezen.

Ik was geroepen om in Wemeldingen en ook in Zierikzee te arbeiden. In Wemeldingen werd ik onmiddellijk in de gelegenheid gesteld des Zondags een vergadering te houden in de zaal van de Christelijke Jongelings-Vereeniging. En was bovendien zeer verrast over de groote opkomst, want ofschoon de zaal zeer groot is, was zij spoedig gevuld met toehoorders, welke zeer verlangend waren te weten, wat die nieuwe boodschapper wel te zeggen had.

Voor alles was zorg gedragen en zelfs zonder mijn weten was de Politie aanwezig om de orde te bewaren, en wat ook noodig scheen.

Als de vergadering begonnen was maakte de stille aandacht der toehoorders groote indruk op mij en hetwelk mij zeer gemakkelijk maakte om de grondbeginselen van het Evangelie te verkondigen. En ofschoon het zeer warm in de zaal was, bleven alle bezoekers tot het einde der vergadering en allen wenschten een tractaatje van mij te ontvangen en noodigden mij vriendelijk uit aan hunne huizen te komen spreken en van hunne gastvrijheid te genieten.

Acht dagen later 's Maandags werd ik in gelegenheid gesteld een zaal alzoo kosteloos te gebruiken in Kapelle een uur gaans van Wemeldingen, welke eveneens aan een Jongelings-Vereeniging toebehoorde. Een bijzondere hartelijke ontvangst viel mij ten deel bij den Voorzitter van die Vereeniging en diens gade, welke alles deden wat in hun vermogen was om mijn verblijf aangenaam te maken. Ook verzochten zij den Predikant van den kansel het houden der Vergadering bekend te maken, hetwelk hij ook deed.

Dinsdag daarna werd ons een vergaderzaal in Goes vrijwillig afgestaan, namelijk de schouwburgzaal „Prins van Oranje“, die echter niet zeer wel bezocht was; mogelijk dat het niet voldoende bekend was.

Overal in Zeeland is een ware onderzoekingsgeest en terwijl het volk zeer godsdienstig is, zoo is het mogelijk dat velen het Evangelie zouden aannemen als het Eeuwig Evangelie aldaar gepredikt zou worden; bovendien is Zeeland zeer geschikt voor de dienstknechten om heen te gaan predikende zonder buidel en male.

SIEGER SPRINGER.

De Tempel van Salomo.

Toen koning Salomo den troon van Israël beklom, bevond hij zichzelf in het bezit van eene groote hoeveelheid geld, welke door zijnen koninklijken vader vergaderd was voor het bouwen van een tempel. David had eveneens een geschikt stuk lands gekocht op den berg Moria en de meeste plannen voor het gebouw zamengesteld. Dit was met de goedkeuring van God, door middel van den profeet Nathan gedaan. (2 Samuël 7 : 17). Salomo was

daartoe instaat gesteld om het werk zonder oponthoud voort te zetten.

De eerste stap was een verdrag te sluiten met Hiram, den koning van Tyrus, opdat hij toegang mocht hebben tot den Libanon met zijn prachtige wouden van majestieuze cederen. Hiram zegende God voor het voorrecht, van den vermaarden koning van Jeruzalem voor zijn vriend te hebben en met het werk van het vellen van boomen werd terstond aangevangen. Dertigduizend mannen werden van Israël ontboden en in de bergen gezonden. Daar werden zij bij de mannen van Hiram gevoegd. De groote cederboomen werden geveld, en in vloten langs de kust afgevoerd, waarschijnlijk naar Jaffa en van daar naar Jeruzalem. Voor dit hout betaalde Salomo aan Hiram een jaarlijksche schatting van 20,000 maten tarwe en 20 maten reine olie.

Behalve deze arbeiders waren nog 80.000 steenhouwers en 70.000 vrachtdragers, waarover 3.300 opzieners. Het is waarschijnlijk dat dit groote aantal niet tegelijk werkzaam was, doch op hunne beurten, zoodat zij gelegenheid hadden zoowel hunne eigene zaken te doen als het werk voor den tempel.

In het vierde jaar van de troonsbestijging legde de koning de fondatie en in zeven jaren was het gebouw gereed.

De Tempel van Salomo was in hoofdzaak gebouwd overeenkomstig het plan van den tabernakel. Doch hij was veel grooter en kunstiger versierd.

De geheele lengte was 105 Eng. voet, de breedte 35, en de hoogte 52 voet. Voor den ingang was een poort welke zich boven het hoofdgebouw verhief tot een hoogte van 210 voet. Het hoofdgebouw was aan drie zijden met rijen van kamers omgeven, ongeveer negen voet in het vierkant, welke voor verschillende doeleinden aan den tempeldienst verbonden bestemd waren, welke de geschiedschrijvers echter niet noodig geacht heeft te beschrijven. Deze zijkamers reikten tot ongeveer de halve hoogte van den muur van het hoofdgebouw, latende daarboven alzoo ruimte over voor de ramen.

De muren van dezen tempel waren van gehouwen steen gebouwd. Hij was gelijk de tabernakel in twee afdeelingen verdeeld. De muren waren aan de binnenzijde met cederhout belegd, hetwelk met ontwerpen van bloemen uitgesneden was

Het Heilige der Heilige, eveneens de orakelen genoemd, was een kamer van 35 Eng. voet in het vierkant en alzoo 35 voet hoog; daar de tempel twee en vijftig voet hoog was, zoo bleef er een verdieping boven het Heilige der Heilige open, waarvan Michaelis dacht dat de tabernakel en andere reliquien in bewaard werden. Het binnenste van deze hoogst heilige plaats was geheel met goud bedekt. Een eigenaardig ornament bestond uit twee cherubijnen van olijfhout gemaakt, elk zeventien en een half voet hoog en met rein goud overtrokken. De figuren waren zoo geplaatst dat hunne uitgestrekte vleugelen van muur tot muur reikten. Tusschen

deze twee prachtige figuren werd de ark op den dag der inwijding geplaatst. Het voorhangsel hetwelk de ingang van deze heilige plaats afsloot was gelijk aan die in den tabernakel.

Het heilige was eveneens zeer prachtig gedecoreerd met gesneden bloemenfiguren en goud, en voorzien van een altaar, een tafel en tien kandelaars, allen van goud. Toeslaande deuren sloten den ingang van dit appartement. In de portice waren twee pilaren gesteld elk van 70 Eng. voet hoog. Deze zijn nauwkeurig beschreven in 1 Koningen 7:20—22 en 2 Kronieken 3:15—17. Zij waren van koper gegoten, de eene werd Jachin en de andere Boaz genoemd, hetwelk respectievelijk beteekende „Hij zal grondvesten“, en „In Hem is kracht“. Het schijnt dat van de top van deze pilaren kettingen van kunstigen arbeid getrokken waren tot in het midden van den tempel, en aldaar met andere kettingen verbonden, welke langs de muur liepen. Het doel van deze samenstelling wordt niet genoemd; doch het is mogelijk dat door deze ketenen, welke tot achter het voorhangsel gingen, eenig effect van de heerlijkheid des Heeren welke op den troon der genade rustte aan het volk hetwelk zich daarbuiten bevond, gemanifesteerd werd. Het is zeker dat Paulus op deze ketenen zinspeelt wanneer hij van de christelijke hoop sprak, in de volgende woorden: „Welke wij hebben als een anker der ziel, hetwelk zeker en vast is, en ingaat in het binnenste van het voorhangsel.“ (Hebreë 6:19.)

De tabernakel had slechts één omheining, terwijl de tempel er drie had. Het binnenhof had overeenkomst met dat van den tabernakel. Daar was een groot doopvont van koper geplaatst, meer dan vijftien voet in middellijn en inhoudende meer dan 12000 liter water. Het rustte op de figuren van twaalf ossen. Daar waren eveneens twaalf kleinere doopvonts, welke op wielen rustten, zoodat zij zeer gemakkelijk verplaatst konden worden. Deze waren gegoten door een bekwaam werkmeester genaamd Hiram van Tyrus, in de vlakte van de Jordaan. Bij het altaar behoorde een groot aantal gereedschappen, zooals bekkens om het bloed van de offeranden op te vangen, potten om het vleesch te koken, schoppen, enz.

Benevens het hoofgebouw zelf en het binnenhof waren er een groot aantal appartementen en afgescheiden gedeelten voor onderscheidene doeleinden. Bij het lezen der Schriften zou men zich moeten herinneren dat de naam Tempel somtijds het geheele gebouw aanduidt, en voorvallen worden beschreven als hebbende in den Tempel plaats gehad, welke in werkelijkheid op den binnenhof van het gebouw voorvielen en niet binnen de muren van het huis. Volgens Jozephus besloeg het geheele heilige district een vierkant van vier stadions, of eene halve Eng. mijl in den omtrek. Om deze ruimte te verkrijgen moest de architect een terras doen opwerpen van de vallei beneden van meer dan zevenhonderd voet hoog.

Als het werk volvoerd was kwam de dag van toewijding. De Ouderlingen en al de voorname mannen van Israël werden naar Jeruzalem ontboden. Een plechtige processie werd samengesteld en de ark, de heilige vaten en de Tabernakel zelf werden naar

Jeruzalem vervoerd. De ark werd in hare plaats tusschen de cherubijnen in het Allerheiligste gesteld. De draagboomen van den ark gedeeltelijk uit de gouden ringen getrokken en alzoo gelaten met de einden van onder de vleugelen der cherubijnen uitstekende. Daar was thans niets in den ark behalve de twee tafelen van steen waarop de wet gegraveerd was.

Wordt vervolgd.

Gemengd Nieuws

Een der merkwaardigste vrouwen welke aan het werk der Heiligen der laatste Dagsn verbonden was, overleed op 28 Aug. l. l. te Salt Lake City. Utah. Haar naam was Zina D. H. Young, echtgenoot van wijle President Young. Zij was op 31 Januari 1821 te Watertown Jefferson Graafschap New. York N. Amerika geboren, zoodat zij bijna 81 jaar oud was toen zij stierf. Zij nam het Evangelie in 1835 aan en maakte de verschillende vervolgingen en moeielijkheden mede, welke de Heiligen der laatste Dagen in den eersten tijd ondergingen, en bewees gedurende haar leven dat zij in groote mate de edele eigenschappen van liefde, geduld, ootmoed en vergevingsgezindheid bezat.

Zij was sedert den dood van Presidentes Eliza R. Snow, Presidentes van de Zuster Vereenigingen der Kerk, eveneens Presidentes der lokale Zijde Organisatie, arbeidende onvermoeid in hare roeping; zij bezocht eveneens de Sandwich-eilanden en wat meer is zij was een raadgeefster in het bijzonder voor de jongere van haar geslacht om hen sterk en getrouw in het goede en edele te doen zijn, waardoor zij de achting en liefde van allen die haar kenden gewonnen heeft en alzoo een onuitwisbare plaats in de herinnering van hen verkregen heeft. Zij stierf, hebbende in den waren zin des woords, de mate van hare schepping vervuld, om voort te komen in macht en heerlijkheid in den morgen der eerste opstanding.

Overleden.

Den 16en September l. l. overleed te Rotterdam Maria A. C. Jongejan, dochttertje van Gerrit A. en Alida Jongejan. Zij was 9 Nov. 1900 te Rotterdam geboren en den 25en van dezelfde maand ingezegend door Ouderling Alex. Nibley. Onze iunige wensch is dat de Geest des Heeren de ouders in dit hun onverwacht verlies moge troosten en bemoeidigen.

I N H O U D:

De verheven bestemming van den mensch (Redevoering van Pres. Lorenzo Snow.) Blz. 289 Hij zal Omkomen (slot.) 293 Palestina verlost wordende 295 Ontslag en Benoemingen 296 De roeping der Zendingen 297	De Teekenen zullen volgen Blz. 299 Correspondentie " 300 Zendingswerk in Zeeland " 300 De Tempel van Salomo " 301 Gemengd Nieuws " 304 Overleden " 304
--	---

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
 Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.